

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5821201042
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5821201042.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. E. XXX, 2/ F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. E. XXX, proti žalovanému: 3/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, v konaní o zdržanie sa výkonu záložného práva a určenie, že záložné právo neexistuje, o odvolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5C/32/2021-337 zo dňa 30.8.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobcom 1/ a 2/ voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že žalovaný 3/ (ďalej aj len „žalovaný“) je povinný zdržať sa realizácie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nehnuteľnosti zapísaných na LV č. XXX pre obec a k.ú. D. E., pod A parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape, zobrazené ako C KN parc. č. 1053/1 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 479 m², parc. č. 1053/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 118 m², stavby: rodinný dom súp. č. XXX na pozemku C KN parc. č. 1053/3, pod B1 na žalobcov 1/ a 2/ (v celosti - 1/1) na základe právneho úkonu veriteľa „Vyhlásenie splatnosti úveru“ dané listom G. H. prostredníctvom Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 podaním zo dňa 06.01.2016, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1

Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že o podanej žalobe rozhodol v poradí prvým rozsudkom č.k. 5C/32/2021-206 zo dňa 28.2.2023 tak, že výrokom I/ konanie voči žalovaným 1/ a 2/ a 4/ zastavil, výrokom II/ žalobu žalobcov voči žalovanému 3/ zamietol a výrokom III./ žalovanému 3/ proti žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a výrokom IV. žalovaným 1/, 2/ a 4/ voči žalobcom nárok na náhradu trov nepriznal. Na základe odvolania žalobcov bolo prvostupňové rozhodnutie súdu uznesením krajského súdu zo dňa 27.2.2024, č.k. 9Co/124/2023-293 vo výrokoch II./ a III./ zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V ostatných odvolaniach nenapadnutých výrokoch, ktorými súd rozhodol o zastavení konania v pomere medzi žalobcami a žalovanými 1/, 2/ a 4/ a o náhrade trov konania zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

1.2

Súd prvej inštancie v konaní zistil, že na súde sa viedlo konanie pod sp.zn. 1C/208/2016 proti žalovanému označenému ako G. I. H., a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, jeho predmetom bolo určenie, že Úverová zmluva č. U 22219-09 zo dňa 3.7.2009 je bezúročná a bez poplatkov, je neplatná a o povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, konanie bolo na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou 1/ (tam vystupujúcou len ako žalobkyňa) zastavené uznesením súdu zo dňa 9.10.2020, pod č.k. 1C/208/2016-153. Ďalej mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalovaného 3/ - G. H., konajúcej prostredníctvom svojho zástupcu Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, ktorý postúpil pohľadávku ku dňu 01.12.2017, vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere č. HY 22219 na žalovaného 3/, bola uzavretá Zmluva o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 22219-09, na základe ktorej bol právnym predchodcom žalovaného 3/ poskytnutý žalobcom 1/ a 2/ „bezúčelový“ na obdobie 7 rokov (84 mesiacov od poskytnutia úveru), pričom bola dohodnutá výška splátky 262,10 eur s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.08.2009 a posledná splátka bola splatná 20.07.2016, t.j. lehota splatnosti bola dohodnutá na 20. deň v mesiaci. V konaní bola žalovanému 3/ (označenému ako žalovaný 1/) uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre obec a k.ú. D. E., pričom žalobcom bola zároveň uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorou sa budú domáhať určenia, že žalovaný 3/ nemá právo realizovať záložné právo na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. Z 22219-09 zo dňa 3.7.2009. Neodkladné opatrenie bolo vydané uznesením zo dňa 14.6.2018, č.k. 3C/1/2018-463, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07.07.2018. Uznesením zo dňa 18.5.2021, č.k. 3C/1/2018 bolo uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia zrušené. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané tvrdenie žalobkyne 1/ o tom, že prvýkrát došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom právneho predchodcu žalobcu zo dňa 06.04.2013 (čl.3) a to k tomuto dňu, pričom výška pohľadávky predstavovala sumu 10 751,49 eur, ku ktorej bolo potrebné pripočítať poplatky a zmluvnú pokutu v sume 390,76 eur. Predmetný záväzok mali žalobcovia uhradiť do 30 dní od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru na tam označený účet zástupcu právneho predchodcu žalovaného - spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok. Z dôvodu, že žalobcovia začali so splácaním úveru, čo je zrejme z histórie platieb na úvere podľa Zmluvy o úvere HY 22219 a zároveň uhradili sumu omeškaných splátok pred začatím dražby - 2905,30 eur, čoho dôkazom je poštový peňažný poukaz nachádzajúci sa v pripojenom spise sp. zn. 1C/208/2016 (čl. 26) a aj z dôvodu, že nebolo preukázané, že by žalovaný (jeho predchodca uskutočnil výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ďalej aj len „OZ“ obsahujúcu upozornenie tohto veriteľa na možnosť predčasného zosplatnenia úveru s uvedením konkrétnej splátky a jej výšky), došlo následne dňa 21.01.2015 k opätovnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, o čom svedčí list tohto predchodcu (čl.4), výška pohľadávky ku dňu 21.01.2015 bola vyčíslená sumou 6372,52 eur s tým, že bolo nutné pripočítať poplatky a zmluvnú pokutu 390,76 eur. Vo vzťahu k tomuto tzv. druhému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru však súd uvádza, že nemal preukázané, že pred zaslaním oznámenia o zosplatnení úveru veriteľ upozornil žalobcov v lehote nie kratšej ako 15 dní, že v prípade neuhradenia dlhu daného konkrétnou splátkou a jej výškou uplatní svoje právo vyplývajúce z ust. § 565 OZ a požiada ich o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Takýto právny úkon je potom neúčinný, keďže nedošlo k platnému upozorneniu žalobcov ako dlžníkov tak ako to upravuje ust. § 53 ods. 9 OZ a účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je zosplatnenie neúčinné (Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 OZ). Napriek tomu, že žalovaný 3/ ako veriteľ v písomnom podaní označenom ako „Vyhlásenie splatnosti úveru zo dňa 21.1.2015 konkrétnu splátku, v súvislosti s omeškaním s ktorou zvažoval uplatnenie práva zosplatniť úver, neuviedol, žalobcovia ako dlžníci efektívne odvrátili hrozbu predčasného zosplatnenia úveru tým, že pokračovali v jeho splácaní. Totiž, poníženie zostatku úveru svedčí o tom, že žalobcovia už po prvotnej výzve na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (06.04.2013) pokračovali v zmluvnom vzťahu založeného úverovou zmluvou, žalovaný 3/ (a aj jeho predchodca) tento stav akceptoval, v opačnom prípade by nepristúpil k opätovnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa Zmluvy o úvere HY 22219 listom zo dňa 21.1.2015. Žalobcovia 1/ a 2/ teda v splácaní jednotlivých splátok poskytnutého úveru pokračovali aj po, v poradí druhom vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 21.1.2015, keďže v roku 2015 žalobcovia uhradili, a to 26.1.2015 sumu 270 eur, dňa 11.2.2015 sumu 300 eur, dňa 17.6.2015 sumu 1700 eur, dňa 19.8.2015 sumu 200 eur a dňa 22.10.2015 sumu 100 eur. Tieto skutkové okolnosti boli preukázané nielen obsahom listín, ale aj tvrdením žalobkyne o tom, že pokiaľ ide o výkon záložného práva, tento sa začal v roku 2011, na jeho odvrátenie bolo potrebné zaplatiť 2905,30 eur, sumu zaplatila a ďalej pokračovala v splácaní úveru až do roku 2015 (čl. 186). Žalobcovia naposledy uhradili časť splátky v 22.10.2015 v sume 100 eur, hoci výška splátok bola dohodnutá v sume 262,10 eur (ako to

plynie z výpisu z účtu), k úhrade splátky v predpísanej výške došlo naposledy dňa 17.6.2015, kedy žalobcovia ako dlžníci uhradili sumu 1700 eur svedčiacu o úhrade aj ďalších omeškaných splátok. Žalovaný 3/ ako veriteľ (či jeho právny predchodca) po splatnosti splátky splatnej v 07/2015, ktorá nebola uhradená vôbec a uplynutí lehoty 3 mesiacov, mohol v mesiaci október 2015 pristúpiť k upozorneniu žalobcov na možnosť predčasného zosplatnenia úveru pre nezaplatenie konkrétnej splátky, resp. jej časti. V súdnej veci žalovaný 3/ ako veriteľ (dodávateľ) listinou označenou ako „Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru“ datovanou 3.12.2015, adresovanej žalobcom 1/ a 2/ (čl.128) vyzval k zaplateniu omeškaných splátok (okamžitej úhrade nedoplatku), ktorý predstavuje „suma mesačných anuitných splátok v omeškaní 1202,30 eur“, na základe Zmluvy o úvere č. U 22219, zároveň si uplatnil poplatok za upomienku č. 1 v sume 25,00 eur, poplatok za upomienku č. 2 v sume 25 eur a poplatok za pokus o zmier v sume 25 eur. V predmetnej listine zároveň upozornil žalobcov, že v prípade neuhradenia sumy v lehote najneskôr do 5 dní odo dňa doručenia písomnosti v súlade s čl. VI obchodných podmienok dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, t.j. inak povedané, že uplatní právo podľa § 565 OZ, kedy môže žiadať z dôvodu predčasného zosplatnenia úveru, zaplatenie celej pohľadávky.

1.3

Súd prvej inštancie konštatoval, že v listine označenej ako „Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru“ datovanej dňa 3.12.2015 nie je označená konkrétna splátka, s ktorou sú žalobcovia ako dlžníci - spotrebitelia v omeškaní a pre ktorú žalovaný ako veriteľ-dodávateľ zvažuje uplatnenie práva podľa § 565 OZ; ani to z neho nevyplýva, resp. nie je to z neho možné vyvodiť. V predmetnom písomnom podaní veriteľ poukazuje na „sumu mesačných anuitných splátok v omeškaní“, teda na viaceré splátky, avšak tieto nie sú nijako špecifikované. Len je uvedená ich celková suma 1202,30 eur (k dátumu vystavenia listiny), pričom vychádzajúc z výšky dohodnutých splátok v sume 262,10 eur, zrejmých z výpisu z úverového účtu (čl.186) predloženého žalovaným 3/ v konaní celková dlžná suma predstavuje cca 4,5 splátky. Žalobcovia pritom už v 10/2015 uhradili len časť splátky 100 eur, v 09/2015 neuhradili žiadnu splátku, v 08/2015 uhradili časť splátky 200 eur, v 07/2015 neuhradili žiadnu splátku a v 06/2015 uhradili 1700 eur. Tým, že veriteľ - žalovaný 3/ v písomnom podaní „Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru“ datovanom 03.12.2015 neoznačil konkrétnu splátku, v súvislosti s omeškaním s ktorou zvažoval uplatnenia práva zosplatniť úver, resp. neuviedol jej výšku, znemožnil žalobcom ako dlžníkom efektívne odvrátiť hrozbu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedenie konkrétnej splátky nevyplýva ani z listiny datovanej dňa 6.1.2016, označenej ako „Vyhlásenie splatnosti úveru“, pričom veriteľ tak mohol urobiť len pre splátku splatnú v mesiaci september 2015 a po uplynutí troch mesiacov omeškania so septembrovou splátkou a zároveň do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t.j. do 20.12.2015, mohol upozorniť žalobcov ako dlžníkov na možnosť zosplatnenia úveru/dlhu. Tieto skutkové okolnosti súd však vyvodil, ako je vyššie uvedené, až z listín, ktoré boli predložené v konaní, neboli súčasťou výzvy obsahujúcej upozornenie na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a ani oznámenia o zosplatnení úveru. Oznámenie označené ako „Vyhlásenie splatnosti úveru“ dané listom zo dňa 6.1.2016 adresované žalobcom a doručené do ich dispozičnej sféry, konkrétnu výšku splátky neobsahuje, je zrejme iba výška pohľadávky vyčíslená ku dňu 06.01.2016 v sume 4 242,22 eur a konštatovanie, že je k nej potrebné pripočítať poplatky a zmluvnú pokutu spolu vo výške 406 eur, ktoré sumy mali byť zrealizované na splátkový účet tam uvedený v lehote do 30 dní odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, čo znamená do 6.2.2016. Oznámenie tiež obsahuje upozornenie, že márnym uplynutím stanovenej lehoty pristúpi veriteľ okamžite k realizácii záložného práva v súlade s dojednaniami v záložnej zmluve č. Z 22219.

1.4

Súd prvej inštancie zdôraznil, že v prípade označenia konkrétnej splátky v upozornení veriteľa na možnosť zosplatnenia dlhu (v zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák.) nejde o „formalitu“, resp. akúsi jeho bezvýznamnú obsahovú náležitosť. Naopak, ide o pre dlžníka významnú informáciu, keďže na jej podklade môže následne činiť také kroky, ktorými odvráti hrozbu, že sa jeho dlh stane naraz splatný. Je zrejme, že zosplatnenie (vyhlásenie mimoriadnej splatnosti) dlhu/úveru môže zásadným spôsobom ovplyvniť ekonomickú situáciu dlžníka. Preto je dôvodné trvať na riadnom plnení (informačných) povinností veriteľa voči dlžníkovi v procese zosplatňovania úveru dlhu v spotrebiteľských vzťahoch). Súd prvej inštancie konštatoval, že v súdnej veci žalovaný 3/ ako veriteľ síce vyčísli celkovú sumu omeškaných splátok, resp. splatného dlhu vo výške 1202,30 eur, ale súčasne aj poplatkov za upomienky, či pokus o zmier a ich zaplatením v lehote 5 dní odo dňa doručenia písomnosti podmienil (ne) vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pričom táto lehota z hľadiska možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru z ničoho nevyplýva pre splátku splatnú v 09/2015, a ktorá by bola do 20.12.2015, vychádzajúc

z lehoty 3 mesiacov omeškania s touto splátkou v zmysle § 53 ods. 9 OZ ako podmienky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Je teda zásadný rozdiel medzi tým, či dlžník má uhradiť len omeškanú splátku, pre ktorú veriteľ zvažuje do budúcnosti vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu, a ktorú veriteľ v upozornení na možnosť zosplatenia dlhu konkrétne označí, a na druhej strane tým, že veriteľ vyčíslil v upozornení na možnosť zosplatenia celý dovtedajší dlh a núti dlžníka-spotrebiteľa pod následkom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu zaplatiť celý tento omeškaný dlh. Súd prvej inštancie uviedol, že v súdenom prípade je dôvodné domnievať sa, že v sume uvedenej v upozornení na možnosť zosplatenia úveru sú zahrnuté aj iné neuhradené splátky, resp. ich časti, splatné pred splátkou splatnou 20.09.2015, pre omeškanie s ktorou (jej časťou) veriteľ-žalobca (neplatne) zosplatnil úver; a to z toho dôvodu, že už v upozornení na možnosť zosplatenia úveru - Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru“ datovanom dňa 3.12.2015 - veriteľ zahrnul do dlžnej sumy aj skoršie splátky, resp. ich časti. Okrem toho, ako už súd vyššie uviedol, z hľadiska dodržania lehôt v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ mohol žalovaný ako veriteľ zosplatniť úver v listine „Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru“ z 3.12.2015 iba pre omeškanie so splátkou splatnou 20.9.2015, nie pre omeškanie so skoršími splátkami, čo je ďalším dôvodom neplatného zosplatenia úveru pre jeho neurčitosť - § 37 ods. 1 OZ. Na záver súd prvej inštancie dodal, že nemal preukázané doručenie výzvy obsahujúcej upozornenie na možnosť zosplatiť úver, čo má taktiež za následok neplatnosť zosplatenia (bolo preukázané len doručenie Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobkyni 1/ dňa 20.1.2016 a žalobcovi dňa 2/ uplynutím lehoty tri dni od vrátenia neprevzatej zásielky 25.1.2016).

1.5

Súd prvej inštancie vyhodnotil upozornenie žalobcov na možnosť predčasného zosplatenia úveru uskutočnené listom žalovaného 3/ a označeného ako „Posledný pokus o zmier pred vyhlásením splatnosti úveru z 3.12.2015“, ktorý je podmienkou pre platné zosplatenie úveru uskutočnené žalovaným 3/ jeho listom z 06.01.2016 označenom ako „Vyhlásenie splatnosti úveru“, (§ 53 ods. 9 a § 565 OZ) ako neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ), je neplatný aj úkon zosplatenia úveru. Totiž, na podklade neplatného právneho úkonu nemožno vykonať ďalší platný právny úkon, a preto aj zosplatenie úveru vykonané na podklade neplatnej výzvy obsahujúcej upozornenie na omeškanie a na možnosť predčasne zosplatiť úver je absolútne neplatné, pretože neboli splnené súdom konštatované podmienky na jeho realizáciu. Súd prvej inštancie na podporu svojich záverov poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/61/2022, 7CoCsp/45/2023, 9CoCsp/12/203, či 8CoCsp/6/2023 a ďalšie, z ktorých vychádzal aj odvolací súd v tejto veci, ktorého názorom je prvostupňový súd viazaný a ktoré majú prevahu a vychádzajú z odlišného názoru prezentovaného v rozhodnutí NS SR než je to rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.1.2024, z ktorého záverov vychádzal žalovaný 3/ vo svojom neskoršom vyjadrení, ktoré je rozhodnutím ojedinelým.

1.6

Súd prvej inštancie vyhodnotil, že zosplatenie úveru je neplatné a nemal preukázané, že by bola pohľadávka žalovaného 3/ ako veriteľa vzniknutá na základe úverového vzťahu založeného Zmluvou o úvere č. U 22219 priznaná, resp. uznaná žalobcami. Mal za to, že žalovaný 3/ ako veriteľ nemohol pristúpiť k výkonu záložného práva na základe neplatného zosplatenia úveru jeho podaním zo dňa 6.1.2016. Preto súd rozhodol, že je povinný zdržať sa výkonu záložného práva na základe neplatného zosplatenia daného listom zo dňa 06.01.2016 a vo zvyšnej časti - pokiaľ žalobcovia žiadali, aby sa žalovaný 3/ zdržal výkonu záložného práva (celkom) žalobu zamietol. Konštatoval, že právo (nárok) na uspokojenie zo zálohou vzniká dňom, kedy je záložný veriteľ podľa hmotného práva oprávnený požadovať, aby zaistená pohľadávka bola uhradená z výťažku získaného speňažením zálohu. Taký moment nastane, ako to vyplýva z ust. § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka vtedy, ak dlžník zaistenú pohľadávku riadne a včas (t.j. v dobe, v ktorej mal byť podľa dohody, právneho predpisu alebo rozhodnutia dlh zodpovedajúci zaistenej pohľadávke dlžníkom splnený) nespĺnil, inak povedané márnym uplynutím doby splatnosti zaistenej pohľadávky (obdobne NS ČR sp. zn. 21Cdo/616/2005). Podľa článku IX obchodných podmienok G. J. pre poskytovanie bezúčelových úverov v rámci programu „HypoPôžičky“ účinných od 1.1.2009 upravujúceho Realizáciu záložného práva (čl. 22 pripojeného spisu sp. zn. 1C/208/2016 - ďalej len „OP“) bol veriteľ v prípade, že dlžník riadne a včas nespĺni pohľadávku ani po predchádzajúcich upomienkach, oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku výťažkom z predaja tam uvedenými spôsobmi. Podľa Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. Z 22219-09, jej článku VI., bod 6.1. upravujúceho podmienky výkonu záložného práva v prípade, že zabezpečovaná pohľadávka nebude včas a riadne splnená, záložný veriteľ písomne upovedomí

záložcu a dlžníka o začatí a spôsobe výkonu záložného práva a z výťažku uspokojí zabezpečenú pohľadávku a to aj v prípade, že je už premlčaná. Podľa článku II, bodu 2.3. zmluvy bolo dohodnuté, že pre odstránenie akýchkoľvek pochybností „zabezpečená pohľadávka“ znamená nárok záložného veriteľa na riadne a včasné splnenie všetkých súčasných a budúcich záväzkov (čl. 12 pripojeného spisu 3C/1/2018). Z dohody medzi dlžníkmi a veriteľom obsiahnutej v zmluvách potom vyplýva, že zabezpečenou pohľadávkou (v prípade, že nie je riadne a včas splnená) je (aj) zosplatnená pohľadávka daná nesplatenou istinou, úrokmi, úrokmi z omeškania a inými sankčnými poplatkami (nielen sumou nesplatených, anuitných splátok), t.j. je daná všetkými súčasnými a budúcimi záväzkami. Keďže žalovaný 3/ neplatne zosplatnil úver, nedisponuje splatnou pohľadávkou, pre ktorú by mal začať výkon záložného práva.

1.7

V ďalšom súd prvej inštancie rozobral dôvody, prečo zamietol žalobu žalobcov ohľadne tvrdeného premlčania pohľadávky žalovaného, resp. neplatnosti zmlúv. Odvolací súd konštatuje, že uvedená časť rozhodnutia nebola napadnutá odvolaním zo strany žalobcov, pričom odvolanie žalovaného EOS KSI Slovensko s.r.o. s ohľadom na výsledok sporu sa tejto časti nedotýka, a preto sa s ňou súd osobitne nezaoberal.

1.8

Otázku existencie naliehavého právneho záujmu súd prvej inštancie ustálil podľa ust. § 137 písm. c) CSP. Uviedol, že platí, že naliehavosť právneho záujmu je daná vtedy, ak je právny vzťah, resp. právo, medzi stranami sporné alebo vyvolávajúce stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak než určovacím výrokom a existuje potreba odstránenia tejto neistoty, ohrozenia práva alebo právneho vzťahu. Uvedené skúma súd ex offa a posudzuje, či je podaná žaloba vhodný procesný nástroj ochrany práva žalobcu a či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Obdobne vyslovil názor aj NS SR sp. zn. 5Cdo/31/2011 zo dňa 6.12.2012. Dospel k záveru, že žiadaným určením možno dosiahnuť odstránenie právnej neistoty, v ktorej by sa žalobcovia ocitli v súvislosti s úkonmi smerujúcimi k realizácii záložného práva. Už v rozsudku NS ČR zo dňa 21.12.2010 sp. zn. 21Cdo 2185/2009 bolo konštatované, že záložca sa môže úspešne domáhať určenia, že tu záložné právo nie je (neexistuje), ak sa dôvodne dovolal premlčania záložného práva, toto sa stáva naturálnou obligáciou a záložca nemá inú možnosť/spôsob ako by sa domohol výmazu záložného práva, ktoré ich obmedzí pri scudzovaní nehnuteľností. Žalobcovia majú tiež naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný 3/ je povinný zdržať sa realizácie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou na nehnuteľnosti na LV č. XXX k.ú. a obec D. E., keďže stav právnej neistoty medzi nimi ako záložcami a záložným veriteľom skončením konania, do ktorej doby bol dočasný pozastavený výkon záložného práva nariadeným neodkladným opatrením, naďalej trvá, pritom ust. § 151md ods. 1 OZ stanovujúce taxatívne dôvody zánik záložného práva, zánik pre určenie neexistencie záložného práva, nepozná.

1.8

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali dvoch nárokov (zdržať sa realizácie výkonu záložného práva - 50 % a určenia neexistencie záložného práva - 50%). Žalobcovia boli úspešní len v časti jedného svojho nároku o zdržanie sa realizácie výkonu záložného práva, ktoré súd ale obmedzil vo väzbe na mimoriadne zoslatnenie úveru podaním zo dňa 6.1.2016, pokiaľ sa domáhali zdržať sa realizácie celkom, v tejto časti úspech nemali. Žalobcovia boli úspešní v rozsahu 25 %, žalovaný 3/ bol potom úspešný v rozsahu 75 %, jeho čistý úspech je 50 % (75-25). Čistý úspech žalovaného bol čiastočný, preto súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že ich stranám sporu nepriznal.

2.

Proti výroku I. a III. rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný 3/ z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne.

2.1

Žalovaný namietal, že mu nie je zrejmé, na základe akého postupu súd uzavrel, že žalovaný nedisponuje splatnou pohľadávkou. Konajúci súd tento záver konštatoval bez toho, aby akymkoľvek spôsobom zohľadnil samotnú splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 22219-09 zo dňa 03.07.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“). Pokiaľ aj predčasné splatenie úveru je neplatným právnym úkonom (s čím sa žalovaný nestotožňuje), tak nie je jasné, akým spôsobom dospel súd k záveru, že pohľadávka žalovaného nie je splatnou napriek tomu, že posledná splátka zo Zmluvy o úvere bola splatnou dňa 20.07.2016, t. j. konečná splatnosť poskytnutého úveru nastala dňa 20.07.2016. Nakoľko konajúci súd žiadnym spôsobom nezohľadnil konečnú splatnosť poskytnutého úveru, tak sú jeho závery o nesplatení pohľadávky zjavne arbitrárne nakoľko ide o neexistujúci skutkový stav, ktorý nevyplýva zo žiadneho dôkazu či tvrdenia a zároveň ktorý nie je žiadnym spôsobom odôvodnený, pričom odporuje samotnému skutkovému stavu zistenému súdom v bode 13. odôvodnenia napádaného rozsudku. Súd existenciu nesplatení pohľadávky len konštatoval bez toho, aby sa zaoberal jej skutočnou splatnosťou dojednanou v Zmluve o úvere. Žalovaný poukázal na vzájomný vnútorný rozpor odôvodnenia napádaného rozsudku nakoľko na jednej strane súd uzavrel skutkový stav, že došlo k uzavretiu Zmluvy o úvere na obdobie 7 rokov a posledná splátka bola splatná dňa 20.07.2016 a následne ako dôvod vyhovenia žalobe vo výroku I. uviedol, že žalovaný nedisponuje splatnou pohľadávkou nakoľko jej splatnosť ešte nenastala. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08, III. ÚS 102/2012, IV. ÚS 14/07 a v nich vyjadrené právne názory. Žalovaný mal za to, že konajúci súd uviedol ako dôvod pre uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva nesplatenú pohľadávku, čo je v priamom rozpore so zisteným skutkovým stavom uvedenom v bode 13. odôvodnenia, tak ide o porušenie ústavného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalovaný videl nekonzistentnosť napadnutého rozsudku v tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že pohľadávka zo zmluvy o úvere sa stala splatnou uplynutím doby splatnosti jednotlivých splátok.

2.2

Žalovaný ďalej namietal, že s poukazom na splatnosť pohľadávky priamo zo Zmluvy o úvere, uvedenú povinnosť nie je podľa názoru žalovaného možné uložiť vo výroku rozhodnutia vo veci samej a nahradiť tak neodkladné opatrenie keďže uvedené rozhodnutie, resp. povinnosť záložného veriteľa nemá základ v hmotnom ani procesnom práve. NS SR totiž už vo viacerých sporových konaniach, v ktorých sa rozhodlo o uložení povinnosti záložnému veriteľovi zdržať sa výkonu záložného práva natrvalo rozsudkom vo veci samej – zrušil rozhodnutia súdov s ohľadom na procesnoprávnu a hmotnoprávnu neprípustnosť meritórneho výroku, ktorým sa ukladá povinnosť záložnému veriteľovi zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia (teda nie neodkladným opatrením) a toto právne posúdenie, resp. nemožnosť vydať takéto rozhodnutie v rozsudku vo veci samej aj sám NS SR označil za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/147/2017 z 29.01.2019, sp. zn. 5Cdo/113/2017 z 25.04.2019, sp. zn. 2Cdo/36/2019 z 26.08.2019. Žalovaný uviedol, že z vyššie uvedených rozhodnutí NS SR vyplýva, že právna otázka, či možno v konaní vo veci samej meritórnym rozsudkom rozhodnúť o uložení povinnosti záložnému veriteľovi zdržať sa výkonu záložného práva natrvalo, bola NS SR už ustálená rozhodnutá, pričom v prejednávanej príhode sa súd odklonil od tejto ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v totožnej právnej otázke, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia, čím hrubým spôsobom porušil princíp právnej istoty v zmysle čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Na základe uvedeného súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže súd svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR žiadnym spôsobom neodôvodnil. Vyslovil názor, že výrok I. súdu o to viac nevykonateľný a nezákonný, keďže povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva súd naviazal na právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a to napriek tomu, že pohľadávka sa stala splatnou v zmysle Zmluvy o úvere ako aj napriek tomu, že výkon záložného práva sa neuskutočňuje na základe zosplatenia úveru ale na základe vyhlásenia záložného veriteľa o pravosti.

3.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom sa plne stotožnili s jeho závermi.

4.

Žalovaný sa k písomnému vyjadreniu žalobcov nevyjadril.

5.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359

CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie čiastočne žalobe vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6.

Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nezhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7.

Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil dvoma skutočnosťami, a to tým, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku splatnosti úveru a tým, že rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou, keď mu zakázal trvale výkon záložného práva.

8.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z.z., preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalobcu) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP nie je daný.

9.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd

vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

10.

Odvolací súd konštatuje, že žalovaného obrana v konaní pred súdom prvej inštancie bola založená na tom, že listom zo dňa 03.12.2015 vyzval žalobcov na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.202,30 eur, pričom títo na výzvu nereagovali, a preto listom zo dňa 06.01.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru s uvedením celkovej sumy pohľadávky vo výške 4.646,22 eur vrátane zmluvnej pokuty. Následne na podklade zosplateného úveru oznámil listom (č.l. 129) začatie výkonu záložného práva. List bol odoslaný dňa 05.05.2016. Z obsahu oznámenia o začatí výkonu záložného práva jednoznačne vyplýva, že pohľadávka z úveru bola predčasne zosplatená, nakoľko právny predchodca žalovaného vo oznámení uviedol, že pohľadávka je v celkovej výške 5.319,53 eur so stavom ku dňu 31.03.2016, pričom pohľadávka z úveru pri bežnej splatnosti jednotlivých splátok bola splatná až v júli 2016. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že právny predchodca žalovaného neurčitou výzvou zo dňa 03.12.2015 (neuvedením konkrétnej splátky, ktorá mala byť dôvodom na zosplatenie) nedodrжал zákonné podmienky pri výzve na splatenie úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, a teda neurčitou výzvou (neplatná podľa § 37 ods. 1 OZ) nemohol vyvolať zákonom stanovené podmienky pre platné zosplatenie úveru. Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný ani nepreukázal v konaní, že by výzvu zo dňa 03.12.2015 doručil žalobcom, a teda nepreukázal splnenie podmienok pre zosplatenie úveru. Na podklade neurčitej a nedoručenej výzvy nemohol právny predchodca žalovaného platne zosplatiť úver dňa 06.01.2016. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že na podklade neplatne zosplatennej pohľadávky nebolo možné platne začať výkon záložného práva. Námietka žalovaného, že boli splatné jednotlivé splátky do júla 2016, a preto mohol veriteľ začať výkon záložného práva nie je dôvodná, ako ani námietka, že sa s uvedenou skutočnosťou súd prvej inštancie nezaoberal. Žalovaný svoju obranu v konaní pred súdom prvej inštancie nezaložil na tvrdeniach, že výkon záložného práva začal na základe jednotlivých nesplatených splátok. S uvedenou argumentáciou žalovaný prišiel až v odvolacom konaní. Odvolací súd konštatuje, že ide o neprípustnú novotu podľa § 366 CSP. Odvolací súd dodáva, že ide súčasne aj o podstatnú zmenu skutkových tvrdení zo strany žalovaného, ktorá s ohľadom na stav konania prichádza neskoro. Bez ohľadu na uvedené má odvolací súd za to, že nie je možný výklad o platnosti oznámenia o začatí výkonu záložného práva, ktoré bolo realizované niekedy medzi 31.03.2016 (uvedenie celkovej splatnej a dlžnej sumy vo výške 5.319,53 eur) a dňom 05.05.2016, kedy bolo odoslané. Hoc oznámenie o začatí výkonu záložného práva nebolo datované je z neho zrejme, že vychádza zo zosplatenia úveru dňa 06.01.2016. Nedôvodná je potom námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil otázku vplyvu splatnosti úverovej pohľadávky vo vzťahu k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva, nakoľko začatie výkonu záložného práva bolo viazané na zosplatenie úveru. Odvolací súd konštatuje, že mu nie je známy jediný prípad, v ktorom by v Slovenskej republike financujúca banka pristúpila k výkonu záložného práva na podklade niekoľkých nezaplatených splátok ak nedošlo k celkovému zosplateniu úveru, alebo k uplynutiu lehoty splatnosti poslednej splátky. V prejednávanvej veci právny predchodca žalobcu pristúpil k začatiu výkonu záložného práva na podklade mimoriadneho zosplatenia, a preto takéto začatie výkonu záložného práva je neplatné. Odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku v ods. 32 a 33. Z vyššie uvedených dôvodov je nedôvodná aj námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku splatnosti úveru a jeho rozhodnutie je zmätočné, keď tvrdí, že pohľadávka nebola splatná. Skutočnosť, že žalovaný v odvolaní v reakcii na odôvodnenie rozhodnutia používa nové argumenty o splatnosti jednotlivých splátok mu nemôžu priniesť úspech vo veci. Súd prvej inštancie

správne posúdil dôvody neplatnosti jednotlivých úkonov (výzva zo dňa 03.12.2015, zosplatnenie zo dňa 06.01.2016, ako aj oznámenie o začatí výkonu záložného práva) právneho predchodcu žalovaného, pričom skutočnosť, že splatnosť jednotlivých splátok dobehla prirodzene dňa 20.07.2016 nemôže zmeniť neplatné začatie výkonu záložného práva. Ak by bol výkon záložného práva začat až po 21.07.2016 situácia by v konaní bola iná. Ďalej odvolací súd konštatuje, že žalovaný namietal vnútornú rozpornosť rozsudku, pričom však sa odvolával aj na časť odôvodnenia uvedený v ods. 35, ktorý sa však vzťahoval na zamietnutie časti žaloby žalobcov. Odhliadnuc od uvedeného tak, ako bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie správne posudzoval platnosť jednotlivých úkonov právneho predchodcu žalovaného v čase ich vykonania, kedy pohľadávka z úverovej zmluvy nebola splatná v dôsledku mimoriadneho zosplatnenia.

11.

K námietke žalovaného, že začatie výkonu záložného práva začína na základe vyhlásenia záložného veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky v súlade s § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., odvolací súd konštatuje, že ani táto nie je dôvodná. Začatie výkonu záložného práva je jednoznačne upravené v § 1511 OZ, pričom § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. upravuje povinnosť záložného veriteľa s ohľadom realizácie dobrovoľnej dražby. Odvolací súd poznamenáva, že samotný právny predchodca odvodzoval svoj právny úkon začatia výkonu od § 1511 OZ. Ďalej odvolací súd k námietke, že je neprípustné, aby súd prvej inštancie viazal svoje rozhodnutie na právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, uvádza, že ani táto nie je dôvodná. Uvedené súvisí aj s nedôvodnosťou námietky žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Odvolací súd konštatuje, že v ustálenej súdnej praxi je platný záver, že nemožno uložiť záložnému veriteľovi rozsudkom časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, ktorého predmetom sú dotknuté nehnuteľnosti, predajom vo verejnej dražbe, priamym predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva, tak ako to bolo uvedené aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/147/2017 z 29.01.2019, sp. zn. 5Cdo/113/2017 z 25.04.2019, sp. zn. 2Cdo/36/2019 z 26.08.2019, na ktoré poukazoval žalobcu. Odvolací súd je však toho názoru, že v prejednávanej veci nejde o skutkovo a právne totožnú situáciu. Súd prvej inštancie neuložil žalovanému ako záložnému veriteľovi trvalý zákaz výkonu záložného práva na neurčitý čas. Súd prvej inštancie vymedzil zákaz na konkrétne okolnosti tak, že žalovaný 3/ je povinný zdržať sa realizácie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre obec a k.ú. D. E., pod A parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape, zobrazené ako C KN parc. č. 1053/1 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 479 m², parc. č. 1053/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 118 m², stavby: rodinný dom súp. č. XXX na pozemku C KN parc. č. 1053/3, pod B1 na žalobcov 1/ a 2/ (v celosti - 1/1) na základe právneho úkonu veriteľa „Vyhlásenie splatnosti úveru“ dané listom G. H. prostredníctvom Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, podaním zo dňa 06.01.2016. Uvedené vymedzenie vykonané súdom prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu možné a predstavuje úplne novú skutkovú a právnu situáciu odlišnú od doterajších posudzovaných vecí, ktoré boli predmetom posúdenia, vo vyššie spomenutých uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd má za to, že rozhodnutím súdu prvej inštancie nedošlo k uloženiu trvalému zákazovi výkonu záložného práva žalovanému, ale len k zákazu pokračovania už začatého výkonu záložného práva na podklade neplatných právnych úkonov. Nič nebráni žalovanému, aby začal nový výkon záložného práva na podklade uplynutia splatnosti jednotlivých splátok. Odvolací súd preto aj v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí viedol žalobcov (viď ods. 22) k tomu, aby dobrovoľne splnili svoje záväzky voči veriteľovi. Odvolací súd zdôrazňuje, že súdom prvej inštancie uložený zákaz výkonu záložného práva, nie je prekážkou začatia výkonu záložného práva na podklade iných právnych skutočností (uplynutie lehoty splatnosti jednotlivých splátok), a preto tento uložený zákaz nie je trvalý. Uvedená skutočnosť – viazanie zákazu výkonu záložného práva na konkrétne skutočnosti (mimoriadnu splatnosť), teda predstavuje zásadne rozdielnu skutkovú a právnu situáciu, na ktorú sa vyššie uvádzané závery ustálenej judikatúry nevzťahujú.

12.

Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o práve na náhradu trov konania, žalovaný v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj v ňom závislý výrok o práve na náhradu trov konania. Inak žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

13.

Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13.1

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní a vznikol im tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré im v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalobcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže im preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (trovy právneho zastúpenia, súdne poplatky). Práve to bol dôvod,

pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je).

15.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).